

Var medkontrahenten ved aftalens indgåelse bekendt med, at selskabet ikke var registreret, må hensynet til selskabets interesse i aftalens fastholdelse veje tungest. I § 12, stk. 3, 1. pkt., bestemmes det derfor, at i denne situation kan medkontrahenten, medmindre andet er aftalt, kun hæve aftalen, når det har vist sig, at selskabet ikke kommer til eksistens, idet anmeldelse til registrering ikke er foretaget inden udløbet af den i forslaget § 11 fastsatte frist, eller registrering af andre grunde nægtes.

Var medkontrahenten ved aftalens indgåelse uvidende om, at selskabet ikke var registreret, må hensynet til medkontrahentens interesse veje tungest, og for denne situation bestemmer forslaget § 12, stk. 3, 2. pkt., derfor, at medkontrahenten kan hæve aftalen, lige indtil selskabet er blevet registreret. — Efter dette tidspunkt vil medkontrahenten være kommet netop i den situation, som han forudsatte ved aftalens indgåelse — nemlig at han handlede med et registreret selskab — og det ville derfor give ham en ugrundet fordel med mulighed for spekulation på selskabets bekostning, om han ikke herefter var bundet af aftalen.

Kapitel 3.

Indbetaling på aktiekapital.

(AL 1930 §§ 29-34, udkast 1964 §§ 31-36 med bemærkninger s. 112-115).

I dette kapitel indeholdes de nærmere regler om, hvad aktietegnere og selskabet skal iagttage vedrørende den foreskrevne indbetaling af den tegnede aktiekapital, såvel ved selskabets stiftelse som ved senere kapitalforhøjelser.

Forslagets § 13 fastslår visse generelle regler om indbetalingspligtens indhold og omfang, og § 14 bestemmer, hvilke sanktioner, som selskabet kan — og skal — bringe til udførelse mod den aktietegner, som ikke foretager den ham påhvilende indbetaling rettidigt.

De to sidste paragraffer (§§ 15 og 16) angår forholdet mellem selskabet og aktieselskabsregisteret (og dermed tredjemand) og sikrer, at selskabet inden for en rimelig tid efter aktietegningen faktisk har en aktiekapital, der svarer til den anmeldte nominelle aktiekapital. §§ 15 og 16 fastsætter i så henseende visse frister for aktiernes fulde indbetaling og angiver følgerne for selskabet af at oversidde disse frister.

Disse regler svarer til AL 1930 §§ 29-34, men forslaget giver på visse punkter regler, der afviger fra de nugældende bestemmelser. Dette gælder i større eller mindre omfang for samtlige nordiske lande, men man har under de nordiske drøftelser lagt

vægt på, at der på dette felt søges gennemført bestemmelser, der stort set er ensartede. Denne ensartethed er tillige forbundet med opnåelse af større klarhed og en forbedret systematik.

Til § 13.

Stk. 1 gentager det hidtidige forbud mod, at aktier udstedes til underkurs (AL 1930 § 29, stk. 2).

Stk. 2 klargør ved den ændrede formulering i forhold til AL 1930 § 31, at en aktietegner ikke ensidigt kan forlange, at hans indbetalingspligt helt eller delvis opfyldes ved modregning med aktietegnerens fordringer hos selskabet.

Efter forslaget er det derimod ikke udelukket, at der sker en frivillig modregning efter forudgående aftale mellem selskabet og aktietegneren — et spørgsmål, der under 1930-loven har givet anledning til tvivl. At selskabets bestyrelse dog ikke kan give samtykke til modregning, såfremt der herved kan opstå tab for selskabets eller dets kreditorer, er for så vidt en regel, der følger af almindelige retsgrundsætninger, men man har i alle nordiske lande anset det for ønskeligt at præcisere dette. Bestyrelsens afgørelse træffes under almindeligt erstatningsansvar efter § 140, men et samtykke må i almindelighed anses for ubetænkeligt, såfremt selskabet er solvent og aktietegnerens modfordring er klar og uomtvistet. Behovet for modregning vil i praksis formentlig hyppigst være til stede i tilfælde af kapitalforhøjelse ved konvertering af gæld, jfr. herved forslaget § 33.

Stk. 3. Bestemmelsen, der forbyder afhændelse og pantsætning af selskabets fordringer på aktieindbetalinger, svarer til AL 1930 § 32, stk. 2, men er — da forslaget ikke, som 1930-loven, forlanger, at en aktietegner skal udstede en aktionærfor skrivning for skyldig restindbetaling — omformuleret således, at forbudet er gældende for selskabets krav på restindbetalinger på aktier i almindelighed, uanset det formelle skyldgrundlag — normalt tegningslisten. At selskabets kreditorer herefter heller ikke kan gøre udlæg i de nævnte fordringer følger af almindelige retsgrundsætninger, og nogen udtrykkelig lovregel herom er derfor overflødig.

Stk. 4. Under de nordiske drøftelser har det været den almindelige opfattelse, at hensynet til sikringen af aktiekapitalens effektive indbetaling helt må afskære en adgang for aktietegneren til at overføre indbetalingspligten til andre (delegation af forpligtelser). De ret komplicerede regler i AL 1930 § 33 er derfor erstattet af den enkle regel, at erhververen af en ikke fuldt indbetalt aktie hæfter for restindbetalingen *sammen med overdrageren*. Erhververens medansvar for indbetalingen er dog betinget af, at